

Yıl : 2 - Sayı : 8 - Aralık 2019 / Kış

maarifhane

Kültür-Sanat-Şehir

Mehmet Ali KATIPOĞLU

Nurullah GENÇ

Fatih TEZCE

Hüseyin ÇOLAK

Yılmaz Yetiş

Yasin MORTAŞ

Recep ŞEN

Ahmet KAFKAS

Hülya GÜL

Emre KOÇ

Hümeysra YARGICI

Ahmet Şenol TERZİ

İbrahim Hakkı KAYMAK

İrem Nur İNCE

Süleyman ALTUNBAŞ

Cemil GÜNEŞ

Celal KARADELİ

Ramazan ALTUN

Afra KAYTANCI

Murat BEYAZ

Yüksel ERTEKİN

Erhan ÇAMURCU

Kevser TOPYILDIZ

Orhan KAVGACI

Aleyna YILMAZ

Hazal SEVİNÇ

Salih MURATOĞLU

Nuriddin ÇELENK

İçindekiler

Üzerimize Düşen
Mehmet Ali KATIPOĞLU 1

Avunduk Gazeli
Nurullah GENÇ 2

Protesto (Sek Sek)
Fatih TEZCE 3

Sözün Değmediği Yer
Hüseyin ÇOLAK 4

Göğ Ana
Yılmaz YETİŞ 5

Dilâra'nın Husumeti
Yasin MORTAŞ 6

Siyah Önlük Beyaz Kopça
Recep ŞEN 7

Gıp/Tam
Ahmet KAFKAS 8

Kerime
Hülya GÜL 9 - 10

Kapı
Emre KOÇ 11 - 12 - 13

Suskunluk
Hümeysra YARGICI 14

Ellerim Mandalına Kokuyor
Ahmet Şenol TERZİ 15

Bitmez Derdim Bu Bahar
İbrahim Hakkı KAYMAK 16

17 Ah O Kuşlar
Süleyman ALTUNBAŞ

18 Dünya Denen Bir Yer
Cemil GÜNEŞ

19 - 20 Nesteren Üzerine
Celal KARADELİ

21 Düşler
Ramazan ALTUN

22 Acziyet
Afra KAYTANCI

23 Kırk Şehir Tablosu
Murat BEYAZ

24 Sitem
Yüksel ERTEKİN

25 - 26 Veda
Erhan ÇAMURCU

27 Hep Sonradan
Kevser TOPYILDIZ

28 Cemil MERİÇ
Orhan KAVGACI

29 İyileşmek
Aleyna YILMAZ

30 Bu Gece | Sessiz Gürültü
Hazal SEVİNÇ | İrem Nur İNCE

31 Üçleme
Salih MURATOĞLU

MAARİFHANE

Kültür-Sanat-Şehir Dergisi
Bafra İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü'nün
yayın organıdır.

Yıl:2 Sayı:8 (Aralık 2019/Kış)
Üç ayda bir yayınlanır.

Bafra İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü Adına
Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü
Mehmet Ali KATİPOĞLU

Genel Yayın Yönetmeni

Fatih TEZCE

Editör

Recep ŞEN

Yayın Kurulu

Fatih TEZCE

Recep ŞEN

Musa AYDOĞDU

Yılmaz YETİŞ

Ahmet KAFKAS

Baskı

KARDEŞLER Ofset Matbaacılık
Tabakhane Mah. Hacıbaşı Sk. No:12/A
Tel: 0362 543 89 23 - BAFRA

Yönetim Adresimiz

Bafra İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü
Gazipaşa Mh. Şehit Adem Yıldız Sk. 55400
Tel: 0362 543 10 97 - BAFRA

E-posta Adresimiz:

maarifhane@gmail.com

Sosyal Medya Hesapları:

🐦 @maarifhanedergi 📺 Maarifhanedergisi
📷 maarifhane_dersisi

Dergimiz ücretsizdir. Her hakkı
mahfuzdur. Yayınlanan eserler izinsiz kullanılamaz.
Yayınlanan eserlerin hukuki sorumluluğu
sahibine aittir.

Yayınlanan eserlere telif ücreti ödenmez.
Dergimiz basın yayın meslek ilkelerine
uymayı taahhüt eder.

Üzerimize Düşen | Mehmet Ali KATİPOĞLU

Kıymetli Okur,

Her sayımıza bu sayımız daha güzel oldu neşesiyle başlıyoruz. Evet, neşemiz her geçen gün daha da artıyor ve çoğalıyor. Allah nasip ederse dokuzuncu sayımız için de aynı hoş cümleyi kullanacağız, biliyoruz. Öyleyse başlıyoruz.

Ön kapak resmimizi Ahmet Şenol Terzi çizdi. Arka kapakta ise Nuriddin Çelenk, merhum Nuri Pakdil'i resmetti.

Bu sayımızın şairleri Nurullah Genç, Fatih Tezce, Recep Şen, Yılmaz Yetiş, Afra Kaytancı, Hazal Sevinç, Yasin Mortaş, Yüksel Ertekin, İbrahim Hakkı Kaymak, Hüseyin Çolak, Ahmet Şenol Terzi, Hümeysra Yargıcı, İrem Nur İnce, Cemil Güneş, Ahmet Kafkas ve Salih Muratoğlu.

Aleyna Yılmaz, Orhan Kavgacı, Kevser Topyıldız, Murat Beyaz, Ramazan Altun, Süleyman Altunbaş ve Celal Karadeli yazılarıyla katkı sağladılar.

Erhan Çamurcu, Hülya Gül ve Emre Koç ise sekizinci sayımızın hikâyecileri.

Herkese ayrı ayrı çok teşekkür ediyoruz.

Üzerimize düşen her ne var ise almaya devam ediyoruz.

Ve bu sayımızı 18 Ekim 2019'da ebedi âleme hicret eden “Kudüs Şairi” Nuri Pakdil'e ithaf ediyoruz. Allah rahmet etsin.

Avunduk Gazeli
Nurullah GENÇ

Nicedir vehimlerin dermanıyla avunduk
Gölgelerin ışığa fermanıyla avunduk

Küpeler taktı hayat bazen kulağımıza
Bazen de umutların harmanıyla avunduk

Kurak mevsimler geçti içimizden âvâre
Yıllar yılı rüyalar ormanıyla avunduk

Avuttu bizi bizde olmayanlar; ne acı
Kendimizi unutmak romanıyla avunduk

Toprağa sırtımızı döndük yorgun ve yalnız
İsyankâr bir âteşin dumanıyla avunduk

İnşâ etmek dururken ruhumuzu yeniden
Kalbimizin sarsılmaz imanıyla avunduk

Meğer yabancı imiş masivanın renkleri
Vefasız hayallerin her anıyla avunduk

Bazen bir çiçek açtı bahçemizde bir sabah
Gülistanı bekleme zamanıyla avunduk

Gitti yâr; nerde şimdi o beyaz kelebekler
Meğer boş bir hayalin dumanıyla avunduk

Uzuyor binalar delinecek toprak içimizde
duyamayacağız ne konuşuluyor baharda
yağmurlar çivi olur çakılır kartonpiyere
ve nehirlerle kulaç atan denizlerin göğsüne.

Dikine batıyor göğe tümsek evlerin gölgesi
kahvehanelerin intihar nedenidir bu avemeler
yakan topa niyetlenince mülteci çocuklara özenip
balkondan çıkıyor binalar hakem gibi kırmızı kartla.

Beyaz içindeki siyah kadar kudurmuşsa insan
yılanmayan eller gibi günahla dolmuştur kentler
metruk evlere dokunsak ve atmaya başlasa griden kalpler
yazık ki süslüyor günahını mezarı kadar insan.

Bir kareden daha sektim oyundan ben çıktım
zıplayarak geçtim karıncayı üstelik haberli.

Hiçbir karşılığın kalmadı
Şiir kitaplarında
Sönmüş bir yanardağ diye
Geçiyor adın
Usulca sokul kendine
Kır kalemni kalbinin şakağında

Caddeleri şaha kalkmıyorsa
Cümbüşlü şehirlerin
Gözyaşları düştüğünde
Taşlarına göçmen kuşların
Morfinsiz diş ağrısı kadar
Yontmuyorsa aklın temellerini
Dipsiz bir uçuruma doğru
Akıyor dünya demektir
Zamandan intikam alan
Bir kum saati kadar sessiz

Göğü barutla örülen Halep
Yalınayak ve yılgın
Arşınla hatırlanan yüzüne
Arşın gölgesi vururken
Metal bir elma kokusunda
İdlible yarışadursun

Ağırlaştırılmış müebbet bile
Sağaltmıyorsa
Genç kızlık yaralarını
Derisi örselenen mahcupluğun
Şimdi başı okşanmayan
Yetim bir çocuktur akşam
Tükenir ağırlı hikâyeleri
Elbet bir gün Ortadoğu'nun

Sözünün değmediği yer
Senin değildir artık
Ödünç alınmış bir hayat
Ruhuna üflenmiş ısıklık

He mi bağrına bastın ben anca durulduydum
Dediydim:"ana bu göğ üç beş evlek bir karış"
Hatçe mi bir kız vardı, zülfüne vurulduydum
Tufandandı susunca sesi Cennete varış

Sütü çal, beşik bele, ana nennideş hele
Yüzümde neşe noksan gül yüzünden eş hele

He ya ağzımın kanı pazenine düştüydü
Ucuyla yaşmağının gezdirdiydin hüznünü
En çok serçe parmağın halime gülüştüydü
Rengi açık kuşu az ;göğ, dediydim yüzünü

Ana Rahman avutur sen dizinde sallasan
Elham'ınan Gulhü'ynen bağrımı masallasan

De mi hayaldi işte atlattıydım feleği
Arzularım üç okka büyük gene bahtıma
Kadife mintan ölüm cuk oturttu yeleşti
Akşamaca bulandı düştü bun karartıma

Sızlarsa dizin ana döşünde kurdum safi
Üç kez öptüm kokladım Allah diyen mushafı

Ana beni dövdüler baktılar içim ürkek
Tutmadı da taylorın mahmuzu ayakları
“ATSIZ” bana ne lazım şiiri essah erkek
Üç derviş bir meczup yer yediğim dayakları

Hatçe dedim; kan ağzım ,kırdılar 'yar' ünledim
Şiir değil ana bu 'kahrımı deyim' dedim

dilâra
bütün aşkları
yanına çağırır
yaslanırdı dağlarına

dilâra
gel bir can bağışla
husumetinle
getir hislerini
kalbini götürme

dilâra
susadığım çöllerinde
sağılırsın güneş gibi
çatlamışlığıma
bir damla su
üç güneş bırakırsın
kurumuş dudağıma
cehennem ah dilâra/cehennem

sus dilâra
incitme ses tellerini
sus
ıssız ormanlar çağırayım yanına
bir aşk masalı bahşet
yalnız kalmış dağlarıma
ben,hümâ kuşuyla konar-göçer ağlarım

ah dilâra
sessizliğin çok fırtına çaldı
ormanlarımdan

gönlümün
açılmamış sözü
durgun yüzüydü
dilâra

renk taşırdı aşklar

Önlüğümün kopçası bak yine koptu anne,
Yorgun savaşçı gibi okulumdan dönerken...
Siyah beyaz dünyada bakışın şifahane;
Derman oldun yarama, acım sende dinerken.

İçimin dirliğıydi kucağında bulduğum;
Zırhımdı sendeki o merhamet, esirgeyiş.
Bir masal kuşuydun sen, büyüüne daldığım,
Kalp atışında gizli, Anka misal titreyiş...

Kışlık kazak mı ördün, üşümeyeyim diye?
Gök kubbemin meleği, yorulmasın ellerin!
Eğil de kulağıma ninniler söyle yine,
Tespihine kurbanım, hiç susmasın dillerin!

Dağlar ki gözümüzde büyümüş sıra sıra,
Şimdi sılayı özler uzak ellerde kuşlar.
Evlat hasretindendir içinde yanan çıra,
Irmakları yandırır gözünden akan yaşlar.

Göklerden rahmet yağsın, duana beni de kat!
Saçlarımı tarasın yağmurun şefkat eli.
Korkarım serçeleri ürkütür bu savruk kent,
Ağaçların dalında eylenecekse aşk yeli.

kıskanırdım şairlerin şiirlerini ki halen de kıskanırım
ki değil kıskanmak adı
gıpta'dır
öyle bakarım

henüz şiirlerim yarım
kelimelerim manasız ve eksik
Rabbim, şükürümü nasıl tamamlarım
sabit kılsan dilimi, hasen eylesen
çıksam arzına “Sen”i temaşa eylesem
adım baki kalmaz belki
beni de fuzuli eylesen
latif bir sözdür üsküdar'da bir tepede eksik kalan
beni üsküdar'a dâr eylesen
kıyısında serin suların değsen alnımın tam ortasına
titresem kendime gelsem
herkes deli dese, sen veli bilsen
arzımı sana deyiversem
dileğimi senden dilesen
avuçlarımdan boşalsa taşlar
dilimin altına seni koyuversem
üç yutkunsam biri de bekleyiversem
aşıyanım yoktur uçamam yükseklerden
beni tevfikinle rahmeyleyiversen
kelimelerim kükrese necip biz söz olsa
dilimdeki sakarya'yı dillendiriversen
Rabbim, eksiktir bilirim kelimelerim
Sen, eksiğiyle kabul eyleyiversen

kıskanırdım şairlerin şiirlerini ki halen de kıskanırım
ki değil kıskanmak adı
gıpta'dır
ben öyle bakarım

Pencereye vuran yağmur damlasının sessizce akıp gidişini izlerken düşünceleri de zihninden akıp gidiyordu Kerime'nin. Ama yağmur damlasının aksine çılgılık çılgılaydı düşünceleri. Yanaklarından avurtlarına doğru akan gözyaşları, yarışır gibiydi cama vuran su damlalarının akışıyla. Bir müddet sessiz çılgınlık içinde oturdu kaldı olduğu yerde. İlk kez bu kadar yakını olan birini kaybediyordu. Her şeyin anlamını yitirdiğini hissediyordu adeta. Ölüm soğuktu, ölüm hem sessizdi hem de çok şiddetli bir haykırıştı. Ölene mi zordu, kalana mı ölüm? Kalan ölenden daha mı çok ölüyordu. Bu düşünceler içinde akan gözyaşlarına mani olamazken zilin sesiyle irkildi Kerime. Sağ elinin işaret parmağıyla gözyaşlarını silerken kapıya doğru ilerledi. Kapıyı açınca gözlerine inanamadı, nutku tutuldu adeta. “Aman Allah'ım nasıl olur, sen ölmedin mi Mehmet?” diye kekelerken elleri yanaklarında, şaşkın ve korku dolu gözlerle birkaç adım geri çekildi. Mehmet, hızlı hareketlerle ayakkabılarını çıkarmadan içeri girdi. “Hişt, sessiz ol Kerime, duyacaklar! Polisler peşimde, bu oyuna mecburdum.” dedi. Kerime “Ne diyorsun Mehmet, hiçbir şey anlamıyorum, sen misin bu, gerçekten sağ mısın?” diyerek dokundu Mehmet'in kollarına, omuzlarına. “Gel şöyle otur, sana her şeyi en baştan anlatacağım.” derken, hafifçe elinden tutup götürdü sandalyeye doğru Kerime'yi Mehmet ve anlatmaya başladı. “Evden işe diye çıktığım o son gün başıma neler geldiğini tahmin bile edemezsin Kerime, ofise tam girmek üzereydim ki içeride bir gariplik sezdim. Her zamankinin aksine dış kapı sonuna kadar açıktı. Biliyorsun ofise en erken ben giderim. Tedirgin adımlarla ilerledim, önce hırsızlık olayı zannettim

ama ofise girdiğimde yerde yatan kadını görünce neye uğradığımı şaşırdım. Hemen kadının nabzını kontrol ettim ama kadın çoktan ölmüştü. Cesedi buz gibiydi.”

“Kerime, ne yapacağımı nasıl davranacağımı bilemedim o an inan. Hemen polisi aradım. Ekipler geldi, olay yeri incelemesi falan epey vakit aldı. Bu arada diğer personel de geldi. Hepimizin ifadesini aldılar. Çevre incelemesinde üç sokak ötedeki çöp konteynerinin içinde bir silah bulunmuş. Kadını bu silah ile bizim ofiste vurmuşlar. Ve Kerime inanılır gibi değil ama silahın üzerinde benim parmak izlerim çıktı. Hâlâ anlayamıyorum, o kadın kim, bizim ofiste ne işi var, hele benim parmak izimin o silahta ne işi var? İnan anlamıyorum. Tüm suç üzerime kalmıştı, ilginç bir şekilde bütün deliller katilin ben olduğunu gösteriyordu ve bu durumdan kurtulmanın başka yolu yoktu. Ya müebbet yiyecektim ya da bu trafik kazası oyununu oynayacaktım. Bu durumun sahteliği de ortaya çıkar Kerime, kaçmam lazım, gelir misin benimle, kaçak gibi hayat yaşar mısın bundan sonra benimle?”

Kerime sessizce dinledikten sonra sadece kafa sallayabildi gözlerinden süzülen yaşlara engel olmaya çalışmayarak, gülümseyerek akıttı gözlerinden damlalarını. Kaybettim sandığını karşısında görmenin mutluluğu ve sevinciyle ne yapacağını ne düşüneceğini bilemez haldeydi. Mehmet, “O zaman yarın gece saat 01.30 da hazır ol, ortalık iyice sakinleşmiş olur, ben biletleri, sahte pasaportları ayarlayacağım gideceğiz buralardan.” dedi ve gitti alına bir öpücük kondurduktan sonra Kerime'nin.

Kerime ertesi gün akşamı zor etti. Kimseyle belli etmemek için kimseyle konuşmadı. Yorgun hissediyorum bahanesiyle odasından çıkmadı bütün gün, herkes uyuduktan sonra da ufak bir çantaya birkaç parça kıyafet, diş fırçası, makyaj malzemelerini doldurdu. Saatin gelmesini heyecanla bekliyordu. Vakit iyice yaklaşınca çantasını koluna takıp, sessizce çevirdi kapının kolunu. Adeta parmak uçlarında yürüyerek merdivenleri inmeye başladı. Dış kapıya vardığında kapının kilitli olduğunu gördü. Parmaklıklara tırmanıp kapıdan atlamayı denemeyi düşündü önce ama sonra bunun tehlikeli olabileceği geldi aklına ve arka bahçeye dolanıp başka yol bulmaya karar verdi. Arka bahçede de duvarlar çok yüksek ve üzeri jilet telliydi. Bir çare bulmalıydı Kerime. Çıkmalıydı buradan. Bir o tarafa bir bu tarafa koşup durdu. Ağladı, ağladı, ağladı. Çıkamadı. Sesini duyan görevliler aceleyle aşağı indiler ve sakinleştirmeye çalıştılar Kerime'yi. Nöbetçi doktoru aradı hemen görevli. Hemşireler de sesleri duyunca bahçeye koşturdular. Kerime'yi sakinleştirmek mümkün değildi. Feryat figan ağlıyor, saçını başını yoluyordu. Kollarından tutup zorla odasına götürdüler.

Doktor geldi, Kerime'ye ilacını verdi. Hemşire iğne yaptı. Kerime uyudu. Mehmet hiç gelmedi, Mehmet hiç olmadı.

Diğer hastalardan da koridora çıkanlar vardı sesleri duyunca. Kimisi gültüyordu, kimisi ağlıyordu, kimisi dil çıkarıyordu, kimisi kendi etrafında dönüyordu. Kimisi de dünya kendi etrafında dönüyor sanıyordu.

Hepsi birbirinden deliydi, hepsi çoğumuzdan da akıllı...

Ardına kadar açıldı kapı. Dışarıdan içeriye iskarpin kokusu girdi. Ellerinde hışır hışır poşet sesi; sabah sekiz, akşam beş çalışan emekçinin geldiğini haber veriyordu. Duvar diplerinde Hasanlar, Ahmetler evin sahibini selamlıyordu. Birileri ayaklarındaki yorgunluğu yatıştırmak için "ayaklarına kara sular inmek" diye bir deyim değiştirmiş fakat nafile. Sanki akşama kadar bütün büronun işini tek başına yapmış gibi pencerenin kenarındaki kanepeye yığılıyordu. On beş dakika önce Sükûnet Caddesini köşe başından dönerken müezzinin hoş sada ikindisini; eve vardığında eda etmek üzere mimlemiş, eve çoktan vardığını düşünecek kadar soluklanmıştı. Bismillah deyip doğrulduğunda ayak tabanlarındaki sızıya basmamak için yalpalayarak yürüyor, soğuk kış günlerinde buz kestiren suyla abdest aldığı zamanları hatırlıyordu. Kırık lale desenli buzlu camın saydamlaştığı kapının koluna dokundu, her zaman yaptığı gibi önce ellerini sabunla inceleyerek yıkadı ve abdestle beraber arınmaya başladı. Yıllar önce annesinin el işçiliğiyle biçim verdiği kirli beyaz havluya solgun yüzünü sildi. Salona döndüğünde seccadeyi her zaman bıraktığı komodinin üzerinde bulamadı, diye düşünürken yan odada bir yerde bıraktığını hayal meyal anımsadı. Yan odanın kapısı başa bela. Menteselerinden çıkan çılgılığı iki kat üstteki Dozer Fehmi duyabiliyordu. O yüzden nazik bir beyefendi gibi koluna dokundu, yükünü aldı ve kapıyı gireceği kadar açtı. Seccadeyi yorganların katlı olduğu yığının üzerinden aldı. Her zaman döndüğü ve hiçbir zaman unutmadığı kible yönünde umredeyken yüz sürdüğü canım Kâbe'sini anımsadı. Bir bâd-ı sabâ süzüldü pencereden, akşamın kızıl mavisinde batıma doğru yavaş yavaş beliren kader çizgisine teğet açtı mürekkepli ellerini. İnsan arzusunun kalbine gömer. Orada elekten, nefsinin de felekten geçirir de öyle dokunur hakkın inayet serencamına. Tutulmuş sözler şahittir duanın salâhına. Adam olur, âdem gibi açar ellerini. Yaradan, secdeye yüzün süren kulunun alnına rahmetinden kabul sürermiş inci inci.

Boğazı uzaktan da olsa gören bir pence-
renin ardında gürültüye, metale, betona ve
izdihama nota vererek devam ediyordu
akşam bekleyişi. Eve iş getirmeyi sev-
mezdi. Kitaplığın üst rafından İhyâ'yı, üst-
ten ikinci rafından M.Asım Köksal'ı, ba-
zen de alttan ikinci rafından Ahmet Hamdi
Akseki'nin İlmiyal'ini alır gözlükleri
yorulana kadar okur, mırıldanır, dinler ve
susardı. Bir üst katın yumurcak çocukları
okuldan dönmüş, "Anne acıktım, yemekte
ne var?" sesleri mutfağın balkonundan sa-
lınmış, çarpan kapıların camları neredeyse
tuz gibi dökülür olmuştu. Derken kendi
kapısına baktı, aynayı gördü, aynada kapı-
yı mı kendini mi gördü, bilemedi. Hasbi-
nallah dedi, durdu, tuhaf dedi. İçinden "ne
kapıymış arkadaş" diyene kadar sustu,
düşündü ve bekledi. Ufak ufak hatırlı-
yordu sanki. Bir gün yine İhyâ'yı okurken
İmam Gazali'nin "Eşyada asıl olan
mubahtır." gibi karışık şeylerden bahset-
tiğini anımsadı. Kapı da bir eşya neticede.
İşe yarıyor mu, yarıyor. Kapı olmasa ne
olurdu ki sanki. Öyle deme hacı abi, dört
duvarın gücüne gider de çepeçevre sarar
seni. Eskiler bu ahşap işinde fenaymış.
Babam Doğu Karadenizlilerin ahşap ev
inşasında mahir olduklarını söylerdi hep.
O yüzden adamlar zamanla doğup
büydükleri topraklardan ekmek parası
kazanmak için göçmüşler. Hepsi değil
tabii ki. Karşımdaki kapı da ahşap. İşçiliği
biraz ama olsun, nev-i şahsına münhasır
bir aurası var. Ustasını tanımasam da
gıyabında takdir ediyorum, emeğinin
hakkını vermiş ki yıllardır çilemi çekiyor
kapı. Duyduğuma göre şimdi Amerikan
mamerikan kapılar falan çıkmış. Necidir
bilmem ama kulağa yepisyeni geliyor. Biz
eski adamlarız, yeniyi yeniler yaşasın. Dur
yahu! Ustayı unuttuk. "Her eserin bir
müessiri vardır." Her tesirin esir olduğu
müessiri... İlâhi kâmil, hani eşya meşya
yuvarlıyordun kitapta, bir anda müessirin
esiri oldun. Dur şimdi, kapıya baktık
ustayı gördük, ustaya bakınca ne
göreceğiz kim bilir?

İnsan denen sâde düştü yâdına. Yedi çeşit
toprağın özüyle pişmiş. İşinde mahir bir

serilmiş, serpilmiş. İstifadesine bin bir çeşit nimet tekevvün etmiş. Sine-i püryan olmuş, Rabb'ine özlem çekmiş. O kaş, o göz, o yüz; Hak Teâla'nın lütfu yekpare tecelli etmiş. Milyonlarcası milyar-larcasında ayrı ayrı, itinayla kabuğunu kırmış, fıtrat deryasından ayet ayet tebellür etmiş. Barok lâl olmuş insan sanatının karşısında, Selçuklu âsude-i efkâr eylemiş. Büyük Mecidiye'den Mihrimah Sultan'a Hak Teâla bulunmaz mı? Her eserin bir müessiri olur da insan denen şaheserin müessiri olmaz mı? Gök ne kadar karanlık olursa olsun, beden elbisesi içinde Rabb'ini tespih eden kuvve-i idrak ışıltılı hâsıl olmaz mı? Her insan varlığın sırrına açılan efsûni bir kapıdır açmasını bilene. Müessirin nişânını, onur ve şerefle taşıyabilir mi?

İnsanda mülhem, her kapı da kendine has özellikler taşıyor. Kimi ahşap kimi çelik, kimi beyaz kimi siyah, kimi dilini yutmuş kimi de gıcır gıcır gıcırdar. Bazı kapılar vardır içe doğru açılır, adeta içeri çeker seni; "Gel, bak şu dört duvar arasına neler sığdırdım neler!" der gibi. Bazısı da dışa doğru açılır; "Kapı duvar oldum, gelme!" der gibi. Mahremi ve aşikâriyle insan da gel-gitler yaşar hayatta. Bazen her şey ağır gelir, çift başlı yılan, kapkaranlık... Olurlar olmaz, olmazlar kapının ağzında. Yer gök sarsılır, gök kubbe çatırdayarak çöker, kandiller yana yana söner. Yerin diğer yedi katında yer beğenir insan kendine. Kapandıkça kapanır perde. Korkunun, dağılımlığın ve kaybolmuşluğun izdi-hamında pas pas olursun evrene. El çabukluğuyla tüm kapıları kapatırsın üzerine. Kapalı kapılar ardında küflenmiş ruh biriktirir; hakka, adalete ve özgürlüğe susamış can demlersin her gece. Derken bir gürültü kopar demir sürgünün ardından. Ruhu okşayan, yolu hatırlatan, karanlığı aydınlatan ilahi bir dokunuşla irkilir insan. "Her şerde bir hayr, her hayrda bir şer..." şefkatle kucaklar seni. Gel ey dost! Sürgüleri kır, engelleri aş, nefesine prangaları vur da gel!

Kolu merhabadır kapıya; dostun eli sevgi ve güvenle uzanır insana. Kapıları sertçe kapatıp açanlar da var aramızda. Bazen aceleyle bazen de bir anlık öfke ve sinirle çaaat! diye çarparız kapıları. Kapı, pencere, boşluk inler de insan inlemez mi!

Camları kırılırsa yerine yenisini takarız. Menteşeden çıkarsa yerine takarız. Bu bir nevi özür mahiyetindedir. İnsan da küçük bir farkla tabi; bazı camlar el emeğidir, bazılarının geçmişi fi tarihine kadardır, benzerini veya aynısını bulmak imkansızdır. Bazı kırıklar insanda derindir, telafiye vuslattır, çaresi üç bin yıllık yoldadır. Sana elini dostça uzatanı, özündeki güzelliği fedakârca paylaşanı, yolunu uykusuz, bitâb ve huzursuz bekleyeni, asla kırma! Adem'in sulbünden lütf-u endâm eyledi insanlık. Hak Teâla, gardaşına kardeş eyledi seni. Rengine, diline, ırkına, ismine, cismine bakıp da gardaşını kırma! Bunca intizam, bunca nimet ve bunca yakınlık içinde unutup da Rabb'ini kırma! Şefkatle açılan kapılar, rahmetle kapanacaktır, unutma!

İrkildi. Kapıya bakıp da zihninde canlanan silueti yadırgamadı. Akşam vakti koyu maviye dönük rengiyle çökerken batış çizgisini çoktan aşmış olan güneşin yerini sokak lambaları aldı. Hepsî evlerin önü sıra geçit töreni için düzenlenmiş gibi belli aralıklarla boyu yettiğince sokağa tepeden bakıyordu. Topu sık sık balkona kaçan çocuklar günün son on üç-on dördünü sokak lambasının loş ışığı altında oynuyordu. Tül perdeyi biraz daha aralayınca sokağın girişinde öğretmen Sevgi Hanım'ın her gün düzenli olarak indiği dolmuşun yorgun farlarından çıkan ışığı fark etti. Salonun ışığını yakmadan önce "Beni yıka artık!" diye feryat eden beyaz kalın perdeyi, en kısa zamanda yıkayacağına dair söz vererek çekti. Perdeyi kornişin bir ucundan diğer ucuna sürerken tam olarak akşam olduğuna ikna eden yalın ve uyarıcı sesini duyumsadı. Bu gece Cuma gecesi. Her hafta âdeti olduğu üzere akşam namazını kılar, yemeğini yer, mahallenin Çamlıca'ya bakan yüzündeki camiye Törnacı Ali Ustayla beraber yola çıkar, yolda hatırlar dostlarla hâl hatırlaşır, sevecen nazirelerle birkaç komşuyu daha yatsı kervanına katar, sâlâya doğru yol tutardı. Ali Usta, Bakkal Necmi abiye "Sen nasıl bakkalsın Necmi abi, bakkal adam gece dokuza ona kadar dükkânı açık tutar, sense kepengi sabaha sürüyorsun." deyince Necmi abi "Ölüm var Ali gardaş ölüm, bizim hesap defterini kader kalemiyle tutuyorlar." diye yanıt verir ve herkes Hz.Ömer'in (r.a.) yüzüğünün kaşındaki

Akşam namazını kıldıktan sonra dünden kalma tel şehriye çorbasını dolaptan çıkarmış, tez ısınsin diye dört gözlü ocağın ortancasında ısıtmış, çeyrek ekmek ve bir salkım üzümle yemişti. Elbise dolabından bordo kazağını aldı, kokuyor mu diye kontrol ettikten sonra temiz olduğuna kanaat getirdi. Namaz kılarken cemaate rahatsızlık verebilecek tüm etkenleri böyle gözden geçirirdi. Eminönü alt geçidinde Vanlı Rıza'nın tezgâhından satın aldığı hafif kokuyu üzerine biraz sürdü. Öteden bronşit olduğu için hacı yağı gibi ağır kokulardan sakınıyordu. Akut öksürüğe tutulup da namazda milletin pür dikkatine sebep olma riski vardı. Dış kapıyı açtı, tam ayakkabılarını giyecekken evin anahtarını yanına almadığını fark etti. Sağ ayağına giydiği ayakkabıyı çıkarmaya üşendiği için diz üstü sürünerek salondaki sehpanın yanına vardı, hafif karanlıkta biraz uğraşla sonunda anahtarı buldu ve kapıya rahat gidebilmek için onu cebine kattı. Bu güzide şehirde kapıya kilit vurmayı nedense hep yadırgamıştı.

Anahtarı saat dokuz yönüne çevirirken ara sıra kilit tutukluk yapardı. Aşılmaz engelleri sanki kapı da yadırgardı. Nedir şu kısacık ömürde insanın kendiyle derdi? Dolaplar, televizyonlar, halılar, yastık altı emekler çelik bir kapının ardında adeta tir tir titrerdi. Kitaplık raflarındaki tozlu eserler ve ak saçlı dervişler dört duvar arasına mahrem derlerdi. Mahrem, kapalı kapılar ardında hayâ duygusunun filizlenip çiçeklendiği iklim... Hayatta bazı şeyler gerçekten de saklı kalmalıydı. İnsanın derûnunda cennet bahçesi gibi özüksediği, her gün itinayla kazdığı, ayırık otundan ayıkladığı, suladığı ve huzurla seyir ettiği saklı bahçesi olmalıydı. Sarp yokuşun eteğinde kimsenin kolay kolay giremeyeceği, destursuz adımların karış karış atsa da bulamayacağı, ancak ehil dostların başını eğip dert tasa sorabileceği kıymeti kendinden menkul hâl yurduydum mahrem. Durdu, o an kilidi nasıl anımsadı, şaştı, kaldı. Kimi kapısına kilidi içeriden vururken yel gibi, kimi de dışarıdan dönmek üzere vurur ben gibi, derdi.

Yatsı çıkışı Mehmet Hoca'yı da alıp hep beraber yamacın diğer tarafındaki balıkçı barınağına, Raif babanın meşk makamına giderlerdi. Raif baba, ismi gibi babadır,

babacandır. Sahil boyu usanmadan yürürken eşkâl-i hâline hayran kalıp bucağına hürmetle ilişeceğin dervişlerdendir. Cevabı Kaf Dağında olan soruları her gün karşı kıyıda kadar arar, bulur, getirir ve önüne koyar. Akşamın geceye çalan karanlığı altında aşk ateşiyle pişen çayın yanına dostluğun vefasını katar, ikram ederdi. Ah benim fakir yurdum! Usta elleriyle yüreğimizden inci mercan çıkaran dostum, babam, kapım. Camlarımızı dökmeden, menteşelerimizden koparmadan, çaaat! diye çarpmadan hoş sadâyla açılır, her birimizi Simurg'un kanatlarına katar ve Kaf Dağına uğurlardı.

Suskunluk
Hümeýra YARGICI

dağlara rehindir yaralarımız
temmuz gölgeleri yusufçuk kuşu
bohçasına masal dürdüğüm geyik
vaktin alnacında bitimsiz koşu

ırmaklardan indik kırık kalbimiz
dikenleri battı dünyanın bütün
yağız atlar gibi direndik lakin
burda yenilgiler aşktan da üstün

incinme diyedir suskundur mevsim
ne çok şiir ne çok çılgılık suskundur
lügat bulamayan sözcükler gibi
gün akşamlı artık vakit yakındır.

Ellerim Mandalina Kokuyor Ahmet Şenol TERZİ

Eve gidiyorum
Saat annemin dediğini çoktan geçmiş
Endişeye on var
Eyvah...
Son yediğim mandalının kokusu ellerimde
Şehrin ışıkları bitti
Karanlık sokaklar başladı
Korkuya döndü sokaklar.

Varoş semtin itleri kuytuda
Hala mandalina kokuyor ellerim.

Şu evde bir kız vardı.
Ne oldu acaba?
Aklımda manasız sorular...

Bizim evi gördüm ışıklar sönmüş... Eyvah
Annem çok kızar mı acaba?

Ellerim hala mandalina kokuyor.

Bitmez Derdim Bu Bahar İbrahim Hakkı KAYMAK

Hınzır soğukların peşinde koşar
Dermanı bitmek tükenmek bilmeden
Yalın ayak koşar durur aylar
Senelerin ardı sıra yetişemedi...

Sobanın üzerindeki kestane kokusu
Çatı oluklarından akarak donan su;
Takvimleri terk etmeyen düşlerimiz,
Şu gelip geçen günlerin tortusu...

Ziyan olur bu mevsimde sarılmak
Bulutların kanat çırpıdığı gökyüzüne;
Gecenin resmettiği ince yüzüne,
Bana düşer mevsimleri taşımak...

Bir başımayken tam da yalnızken
Yarenlik et kışlara giderken yolum

Yarenlik et kuşlara giderken yolum

Bitmez derdim bu bahar, ah bitti...
Kuşlara yarenlik et yolum biterken...
Gün bitti, gece bitti, döndü sabah bitti
Dize vura vura elde avuçta vah bitti

Aylar kovaladı rüzgâr gibi seneleri

Ah O Kuşlar

Süleyman ALTUNBAŞ

Sonbaharımdayım. Ömrünce bekledim, bekliyorum.

Ya çıkıp gelmezsen bir köşeden?
İçimdeki kırmızı bir korku...

...

Dünyanın en güzel sesleri senin dudaklarından dökülüyor sanki.

Ya da küçük not defterime sokuşturduğum gizli kelimeleri bulup bulup onları okuyorsun sanki kulağıma.

Sen geleli beri Eylüller terk etti bu diyarları.

Nisan nisan açıyorsun bende.

Ben mavi hülyalarımın içinden bakıyorum sana.

...

Yine Ağustostu. İnadına sıcaktı. Caddeler, sokaklar, evler inadına yanıyordu. Kuşlar inadına susuyordu. Bu sıcaklığın seninle bir alâkası olmalıydı. İçimi kavuran hasrette inadına sana benziyordu.

...

Yoktun... Yıllardır yoktun. Bilmediğim, görmediğim sana söylenmek üzere yıllarca o kadar çok cümle biriktirmiştik ki içimde. Gelişinle artık tren katarları gelip geçiyor içerimden. Yusufçuk kuşları en güzel nağmelerini o bildik iki kelimeyle “guguk... gugukkk”'a sığdırıyorlar.

Karabataklar çığlık çığlığa dalıp dalıp çıkıyorlar içerimin denizlerine. Ve sesin, ilk duyduğumda sesin hüdhüd (çavuş kuşu) kuşuydu tıpkı Süleyman'a Belkıs'tan haberler getiren. Ve zaman geçtikçe ben Süleyman olmuştum sende melikeler melikesi Belkıs, benim için... Artık kanatlarımdın benim. Masal ülkeme doğru yol almak için Kaf dağına, dağımıza gidiyorduk seninle yedi kutsal vâdiyi

aşıp, efsanedeki gibi “ben”leri “biz” yapmak, biz olmak, biz'de yanıp, arınıp, her şeyi geride bırakıp yeniden birbirimize doğmak için...

...

Artık süvarisini bulmuş renkleri at sürüyor kalbimin atardamarında.

Ah o kuşlar... kuşlar...

Dünya Denen Bir Yerdeyim Cemil GÜNEŞ

Neredesin deme bana,
Dünya denen bir yerdeyim,
Bürünmüşüm ete cana,
Dünya denen bir yerdeyim...

Sadakâtın berisinde,
Hakîkâtın gerisinde,
İki soluk arasında,
Dünya denen bir yerdeyim...

Baharıyla kışlarıyla,
Bölük bölük kuşlarıyla
Hiç bitmeyen işleriyle,
Dünya denen bir yerdeyim...

Yanar ocak tüter baca,
Türlü türlü mahlûk nice,
Döner durur gündüz gece,
Dünya denen bir yerdeyim...

Acı tatlı dillerimi,
Kimse bilmez hallerimi,
Kaybetmişim yollarımı,
Dünya denen bir yerdeyim...

Yaşamaksa yaşıyorum,
Ben de bir kalp taşıyorum
Âşık oldum pişiyorum,
Dünya denen bir yerdeyim...

Üç beş kemik bir de postum,
"Cemil" derler eşim dostum,
İlâhîye varmak kastım,
Dünya denen bir yerdeyim.

“En güzel çiçekler ulaşılmayan yerlerde açarmış” öyle derdi ninem. Bereketli toprakları bol, insanın kıpır kıpır olduğu cennet vatanımın cennet köşesinde “Bir Garip Ozan” aşkı sevgiye, muhabbeti hüzne, isyanı bahara bağlayan dizeleri ile NESTEREN ve Şairimiz Fatih TEZCE ile baş başa bir hasbihal edelim dedik. Bu cüssesi küçük yüreği dağ gibi gönlümüzde büyüyen bu adam bizi çok uzaklara derinlere kâh çocukluğumuza kâh delikanlılığımıza götürdü. Engin dizelerin sahibi Fatih TEZCE'yi bana anlat deseler, ben şöyle tanımlarım. “Sessiz, duygularını dışa vurmayan, naif, incitmeyen düşüncelerini yüreğinin en ücra köşesinde saklayıp sonra paylaşan bazen hırçın dalgalarla boğuşan bazen de bir kelebeğin kanat çırpmasında gizlenen bir güzel adam derim. Ozanın “NESTEREN” isimli kitabını büyük bir hevesle ve zevkle okudum hatta bazı şiirlerini defalarca okudum, çok keyif aldım, gönül dağarcığım ferahladı. Hızla kaybetmeye başladığımız değerlerimizi duygularımızı ozanın dilinden yeşerdiğini görmekte gelecekte olan endişelerimizi kısmen giderdi. Sağ olsun. Demek ki kaynak kurumamış temel sağlam. Bu milletin evlatlarının halen görev başında olduğunu hissettim hissettirdi bana...

Ben Fatih Hoca'yı okurken onu rahmetli Abdurrahim KARAKOÇ' a benzetiyorum, onun tamamlayıcısı olarak görüyorum. Şöyle ki KARAKOÇ' ta ki yoğun millet sevgisi kahramanlık, Anadolu sevdasıyla Fatih hocamdaki duygu ağırlıklı, AŞK-ACI-HÜZÜN-İSYAN-BAHAR ne güzel oldu gönül dünyamıza kazandırıkları için onlara minnettarız.

İki Anadolu ozanı iki yiğit iki yüreği güzel insan iyi ki varlar iyi ki bizim insanımız. “Yalnız ve güzel ülkemin güzel insanları”. Sizi izlemeye okumaya okutmaya devam edeceğiz.

Gelelim NESTEREN'e, hayatın tüm renklerinin ilmek ilmek işlendiği bu

eserle karşı karşıyayız. Aşkı yüzünle bahar isyanla barıştıran duygu dünyamızda derin izler bırakıyor. Bakınız;

Zaman isimli şiirinden,

“Geçiyor sevdiğin her şey geçiyor

Kuşlar, tütün tarlasında kızlar

Ahlat ağacında tündüler

Türkülerin içinden âşıklar geçiyor”

Şu tasvirler, betimlemeler ne kadar hoş ne kadar güzel yine.

Akşam yaz mevsimidir eserinde;

“İşçi Kuşlar bir de akşam dönecek mahallelerine” beyin tellerimizi titretmiyor mu?

Şairin zaman zaman diğer şairlerden etkilendiğini gözlemliyoruz. Ben bir mahsur görmem. Çünkü duygular paylaştıkça güzelleşiyor.

“Kanlı Kayın Ormanı” Gülhane Parkı'nda ceviz ağacı gibi...

Sevgili ile espri “Sen kar diyorsan ben YAR anlıyorum”

Göç, Mücadele İsyân, Çatışma gibi olaylardan etkilendiği ve bunu kitaplarında da işlediğini şahit oluyoruz. ELEN'i, KAPI-KAYA, ÖZLEM, Acıma duyguları çok özel ve de güzel işlemiş.

Lavinya'da;

“De ki bu şehir yalnızları sever

Yürürken seni bulamamaktır büyümek”

Bu dizelerdeki duygu yoğunluğunu hissettiniz mi?

Aynı şiirde;

“Gör ki hüznün gökte yaşayan göçebedir”

SARI ve MAVİ de, “Sonra bulutlar akşamı sürüyor tarla gibi”

Zaman kavramı da şairimizde önemli bir yer tutuyor.

Örneğin, akşam bahar kış üzerine de muhteşem dizeler yakalıyoruz.

“Akşam oluyor Leyla

**Bir yanımda mum ışığında saklanan AY
Akşam üzgün geçen misafirdir”**

dizeleri bize Ahmet Haşim'in “Merdiven” şiiri hatırlattı.

Şairimizde belli renklerin ağırlığı da var. Mavi, sarı, beyaz, siyah bu renklerle melankolik bir ruh halini yansıtıyor. Eserin genelinde, dini inanç, melankoli, arzu, hasretle konuları hemen hemen tüm şiirlerinin satır aralarında yakalanıyor ve bu durum okuyucuyu rahatsız etmeden yumuşak bir geçişle eriyip gidiyor. Bazen resmiyet de işin içine giriyor.

**“Resmi açılışında bulunmadıysan
gönlümün”**

dizesi şairin yaşama sıkı sıkıya bağlı olması, yaşamın duygulardan ibaret olmadığını vurgulaması çok anlamlı geldi bana. Her ozan da olduğu gibi İstanbul'da ozanımız yaşamında önemli bir yer tutuyor.

“Pencereleri açınca kadınlar

Sokaklar birden boğaza bakar

İstanbul itfaiyesi çığlık çığlığa

Beyoğlu'nda bir gül yangını varmış

Pencerelerini açınca genç kızlar

Yangın kalplerindeki yaralarmış”

Çocukluğu, gençliği ve Anadolu esintisini de katmış eserlerine

“Çamurdan arabalar

Tahta platonikler

Açık kapıların ışığını ödünç alır kırağı

Tütün kokusunun uyuduğu odalarda”

Başka bir şiirde;

“Eskiden köy düğünlerinde bakışmaktı

Aşk,

**Şimdi bu binalarda seninle yaşlanmak
dahi yavan”**

Ne kadar halis ne kadar yalın bir duygu.

Aşk yakalamak kolay değil ama yakalamış.

Aşk zaman zaman ilahi aşklarda da harmanlamış şairimiz.

“Mümin bakışlım beşiğime

Ezanlar eklidir kulağıma”

“Sen vaftiz dersin ben abdest

Dökülür günahlar mabede giderken”

Özlem duygusunu da kenarda bırakmamış. Bakın ne demiş.

**“Yolun görevi kavuşturmak kendimi
kendimle,**

Gün biter yaslanamam

Yorgunluğunda yaşlanmış ırmaklara.”

Şair zaman zaman kendi ile de yüzleşiyor. Toplumsal kaygılar da var belleğinde.

**“Kırk dilimli sofralardan kalkan
ağaların,**

Ağızları da doludur cepleri gibi”

Hani derler ya, sevgi paylaştıkça artar, hüznü paylaştıkça azalır. Şair de şiir de öyle anlaşılır okundukça.

Yazarına güç okuyana ilham verir.

Velhasıl dostlarım **“Nesteren”** hemen hemen hayatın tüm renklerine dokunan dolu dolu bir çalışma bir emek.

Şairimizin çıktığı bu yolda ona başarılar dilerken yalnız olmadığını kendisini izleyeceğimi beyan ederim.

Başarılar, çıktığın bu zorlu yollarda...

Elindeki ne yine? Yine mi kalem düştü bahtına. Yazmak yazgısı derler buna yazılmak kaygısı. Serap değilse gördüğün, kurduğun yeni bir hayal değilse, oynasın kalem bakalım. Söylesin perde perde. Sakince dinleyelim bizde. Kalem kırılmadı daha. Demek ki yaşanılabilir günler hatıra kaydına işlenebilir. Demek ki yeni bir şeyler eklenebilir. Bilinen eskilere.

Nedenini ben de anlayamam bazen. Öylesine تنها, öylesine sessiz okunur ki, alın yazısı diyesi gelir insanın, kaçırım. Dilimin ucuna gelen aklıma, aklıma düşen dilime söz geçiremez de ben kala kalırım öylesine تنها, öylesine lal. Mesele yazıp yazmamak değildir. Mesele anlayıp anlayamamak ta değildir. Mesele kutsalını kaybetmiş insanlar için, başta elbet benim için anlatabilmek çabasıdır bu. Miktarınca anlayabildiğini, miktarınca anlatabilmek.

Suyu çekilmiş pınar, küle dönmüş har, geç kalınmış bir karar ya da ne bileyim işte, erken gelen bahar gibi bir şey. “Bize bir nazar oldu, Cumamız Pazar oldu, ne olduysa bize hep azar azar oldu.” gibi bir şey işte. Yalanın sahtesi, küfrün bestesi, haramın hilesi gibi bir şey. “Konuşabileceklerim dilsiz, dilimi konuşanlarla konuşacak hiçbir şeyim yok.” gibi bir şey. “Bütün insanlık cinnet halinde. Aynı anda delirdiğimiz için fark edilmeyen.” Benim sözüm bana geçmez, senin sözün sana. Mecnunlar, abdallar yetişen bu topraklarda.

Bu topraklarda kanun açık hüküm kapalı, musluk açık vana kapalı, kilit açık kapı kapalı, ağzı açık dili kapalı, altı açık üstü kapalı. Bu topraklar Anadolu. Kimler gelmiş, kimler geçmiş, kimler göz dikmiş, gönül vermiş

bun topraklara. Akın akın haçlılar, taş üstünde taş, omuz üstünde baş koymayan Moğollar, haşhaşiler, liyakati olmayan beyler gelmiş geçmiş bu topraklardan. Hepsi yalnız zulmetleri ile kalmışlar hatırdadır. Ezilen, işkence gören, öldürülen halk kalkmış ayağa tekrar. En zaliminin ömrü yüz yılı geçmemiş geçememiş.

Burada sizinle bir hikâye paylaşacağım. Küçük ama özü Anadolu'yu anlatan bir hikâye. Hayatı anlamak biraz daha Anadolu'yu anlamak kabinden.

Küçük kız, babası ile ormanda yürüyüş yaptığı sırada ayağı takılır ve yere düşer. Canı acıyınca küçük bir çığlıkla “Aaaahh!” diye bağırır. Karşısındaki dağın tepesinden “Aaaahh!” diye başka birinin sesini duyduğunu zanneder. “Sen de kimsin?” diye seslenir. Aldığı cevap yine aynıdır. “Sendeki kimsin?”

Küçük kız bu cevaba da sinirlenir ve “Sen bir korkaksın” diye haykırır. Gelen ses “Sen bir korkaksın” olur. Sonunda babasına sorar: “Baba ne oluyor böyle?” Baba “dinle ve öğren o zaman kızım” der. Bu kez kendisi bağırır: “sana hayranım.” Der dağa doğru, gelen seste aynısını tekrarlar. “sana hayranım.” Baba tekrar bağırır: “Sen muhteşemsin.” Cevap yine aynıdır: “ Sen muhteşemsin.” Küçük kız çok şaşırır. Ama ne olduğunu hala anlayamamıştır. Ve adam başlar küçük kızına hayatın sırrını anlatmaya:

“Buna yankı derler kızım. Ama aslında bu hayattır. Hayat sana daima senin verdiklerini geri verir. Yani hayat yaptığımız işlerin aynasıdır. Daha fazla sevgi istediğin zaman daha çok sevmelisin, daha fazla şefkat istediğinde daha şefkatli olmalısın. Saygı istiyorsan, insanlara daha fazla saygı Dumalısın. İnsanların anlayışlı ve sabırlı olmasını istiyorsan, sen daha sabırlı olmayı öğrenmelisin. Çünkü hayat bir tesadüf değildir. Yaptıklarımızın aynasıdır. Yansımadır. Hayat sana ancak senin ona verdiklerini geri verir. Bunu sakın unutma.

Hepimizin unutmaması gereken bir şey daha var. Biz dağ değiliz, biz insanız. Bize sunulanın aynıyla değil, en az bir kat daha güzeliyle karşılık vermeliyiz.

Su gider toprak kalır. Ömür biter hayır kalır.

Acziyet Afra KAYTANCI

rüzgarın kalbinden
sessiz gemilerin mırıldanışı edasıyla
sesleniyorum sana
yalnızca
sana.
ve senin yalnızlığın göğüne has kılıştır,
duruştur
bir bilsen
seni bildiğim zaman..
şu kifayetsiz günlerin acımasızlığını
bir yana bırakarak
alçalıyorum göğşe karşı.
ve biraz da,
durgunluktan kalan hüznün yalnızlığıdır
aczim.
koyu maviliklerin ardında kalan
akşamüstü sofrasına kuşlar konarcasına
yüreğini üşüten,
yek bir hatıranın ağlayışı kadar
mabedinin nefesinden ezanlar mı?
şahit sana.

şahit kıl beni,
seni kuşlara şahit kıldığım gibi an,
an beni
kalu bela'nın eşliğine sığınası oruçlu
sabahın dirilişiyle
gözlerim açılıyor
sana doğru..

Kırk Şehir Tablosu

Murat BEYAZ

Şehirler, medeniyet inşasının, kültürel yapılanmanın surlarıdır. Özgün yapısı ile çok be çok adım öne çıkarak, zamana ve tarihe kafa tutan dört başı mamur şehirler de bu yapılanmanın kalelerini teşkil eder. Koruyan, kollayan, ayakta kalan...

Her şehrin bir ruhu, dokusal yapısı ve kadim geçmişi vardır. Mozaik yapısı, insan odaklı yaşamı, kahramanı ve kahramanlıkları ile farklı değerler sunar şehirler, dünya platosuna.

Yaşayan kültür hazineleridir şehirler. Ve şehirler, serbesti girişlere üstü açık müzelerdir. Kültürel devinime ve medeniyetlerin binlerce yıllık mirasına ev sahipliği yapan ve geleceğe miras kalan.

Ne var ki; şehirlere anlam katan da insanlardır. Tarihsel-sanatsal-kültürel-evrensel kişilik ve eserleri medeniyet hamurunu yoğurarak şehirlerin kimliğini belirler insanlar. İnsanların mizacına, dokusuna sirayet ederek onu yani insanı, medeniyeti-kültürü ve coğrafi yapısı ile rengini, motifini kodlayan da şehirlerdir. Dolayısı ile şehir-insan ilişkisi diyalektik eksende sebep-sonuç niteliğinde devam edecek, sürüp gidecek bir ilişkidir.

Fahri Tuna'da yedi asırlık bir geçmişe sahip olan Adapazarı'nın bir evladı olarak, Türk Edebiyatı'nın yaşayan sayılı portre yazarlarından biri olma hasebi ile "Adapazarı Yazıları" ve "Aynalıkavak Yazıları" isimli kitaplarıyla memleketine, şehrine vefa borcunu ödemiştir.

Cihat Zafer'in "hepimiz paltosundan çıktık" dediği merhum özdeyiş yazarı Mehmet Selahaddin Şimşek(Ş.)'in paltosunun iç cebinde sıralı nadide

kalemlerden, porte yazan kalemin adıdır Fahri Tuna.

Fahri Tuna; son eseri "**Osmanlı Medeniyetinin İzinde 40 Şehir Portresi**" ile ecdadın ayak bastığı, at koş-turduğu topraklarda adı ile müsemma "fahri" gönül elçisi, kültür ateşesi olarak şehirlerin izini sürmüş, bu izlekte kırk kadim şehrin anatomisini çıkarmış. Tanpınar'ın "Beş Şehir"ine nazire edercesine.

Yahya Kemal Beyatlı'nın "*Geldikti bir zaman Sarı Saltık'la Asya'dan/ Bir bir diyar-ı Rum'a dağıldık Sakarya'dan*" dizeleri ile Fahri Tuna Sakarya'dan çıkmış yola, revan olmuş Anadolu'dan Balkanlar'a, Konya'dan Kırcaali'ye, Urfa'dan Üsküp'e, Mardin'den Mostar'a, umut ve vefa kanatlarıyla. Selam ve uhuvvet taşımış heybesinde, bizden oralara, oralardan ata yadigârı beldelelerden ana yurda. Fahri Tuna bu kitapta bizlere 40 kadim şehrin kapısını aralamış insanı tarihi, dokusu ve beşere seslenen ritimleriyle. Ve sıkıştırmış her birinin anahtarını elimize. Klasik gezi rehberleri gibi şehirleri sadece tasvirler ile geçmemiş Tuna. Şehirlerin şemali, geçmişte yaşamış ve şu an yaşamakta olan insanları ile perçinlenmiş. Tarihi ile kıvama erilmiş. Medeniyetleri ve şehirleri kuranlar nasıl ki insanlar ise, "nesne" değil insan her daim "özne" olarak yerini almış bu portrelerde.

"Gittim, yaşadım, gördüm. Kulak kesildim surlarına. Tanıştık, ahbap olduk onlarla. Neler anlattılar, neler: Osmanlı şehirleri ne besteler terennüm ediyor, onlara kalbini açana. Kalbim onlarda kaldı, yalnız. Okuyunca sizin de kalabilir, diyeyim baştan." diyor Fahri Tuna önsözünde.

Kulak kesildim diyor. Şehirleri can kulağı ile dinlemiş ve sonrasında kalbi ile söyleşerek kaleme sarılmış. Usta bir ressamın fırçası gibi, kalemyle de bu şehirlerin lirik tablolarını çizmiş tuvale. İşaret Çocuğu Cahit Zarifoğlu *“Kalbiyle Söyleşen” şiirinde “Bir kalbiniz vardır onu tanıyınız./ Bir şehir kadar kalabalıktır bazıları/ Bir dehliz kadar karanlıktır bazıları/ Konuşurlar/ İsterler/ Susarlar/ Dinlememişseniz nice yıl kalbinizi/ Ev meslek iş para geçim diyerek/ Düşünün şimdi bir de/ Şehirlerde kasaba ve köylerde/ Başını eğmiş kalbiyle söyleşen bir kişi olduğunuzu”* diyerek işaret ediyor ya işte öyle.

Kalbiyle söyleşiyor ve yazıyor Tuna. Bu diyalogdan hâsıl olan terennümü çalıyor kâğıda. Ve her ne kadar şiirini benimsetemese de 'Zarif Adam'a, onun şiirindeki kişi olabiliyor mahcup tavırla.

Bu portreler bahsi geçen kırk şehri görme isteğini fazlası ile tetikler nitelikte. Kırk portrenin müşterek özelliği ise Osmanlı Şehri olmaları. Tuna'nın portrelerinde, Yaşayan Türkçe kullanımı, ironik ve mizahi anlatım, coşku-şiirsellik ve samimiyet öne çıkan üslubu olup bu çalışmasında da aynı ile görülmekte. Yapılan üçlemeler de, Tuna'nın mührünü işaret etmekte.

Şehir kültürü-insan ve medeniyet adına yapmış olduğu hizmet nazarında Fahri Tuna'yı tebrik eder, daha nice kırklar temennisi ile eserinin hayırlı ve bereketli olmasını dilerim.

Sitem Yüksel ERTEKİN

Delik deşik uykularda
Sabahsız geceler,
Karanlıkta kayboldular
Aşına yüzler.

Kapıduvar yüreklerde
Bitimsiz zamanlar,
Zamanı parçalıyor
İshal ağızlar.

Bir varmış bir yokmuş,
Masallardaki cadılardan
Meğer ne çokmuş.

Ah anne!
Ne olacak halim?
Sussa da dilim,
Yüreğimdeki çocuk ağlıyor.

*Bizi çalışmak kurtaracak.
Anton Çehov*

Pencereden içeri sızan ikinci güneşi alınının kırışıklarına birikmiş terleri parlatıyor, yorgunluğu daha da can sıkıcı bir görünüme kavuşuyordu. Küçük dolabın içine ne çok eşya sığdırmıştı. Yarım saati aşkın bir süredir boşaltmaya çalıştığı dolabın neredeyse yarısı hala doluydu. Halil Efendi kafasını uzatıp dolabın içine doğru baktı. Muzaffer Hoca elindeki kutuya koymak için uzandığı her eşyayı dakikalarca seyrediyordu. Belki de teker teker vedalaşıyordu bütün eşyalarla. Kalemli, kitapları, öğrencilerinin ve öğretmen arkadaşlarının verdiği çeşitli hediyeler, yakın gözlüğü ve bir öğretmenin dolabında bulunabilecek daha pek çok şey. Her bir eşya onu otuz beş yıllık meslek hayatının bir anına sürüklüyor, gözlerinin dolmasına sebep oluyordu.

Muzaffer Hoca derin bir iç çektiğinde Halil Efendi bir şey söylemesi gerektiğini düşünmüş olmalı ki; “Çayını soğutma be hocam, senin için demledim.” diyerek gülümsedi. “Olsun be Halil, soğuk da içilir bu mübarek.” Halil Efendi, otuz yıldır birlikte çalıştığı Muzaffer Hoca’nın bir gün olsun olumsuz düşündüğünü görmemişti. Ne yapar eder, her durumda kendini de etrafındakileri de hem teselli edecek hem mutlu edecek bir sonuca varırdı. Dile kolay, otuz beş yıldır bu lisede çalışıyor Muzaffer Hoca. Okuldaki öğretmenlerin dahi bir kısmı Muzaffer Hoca’nın öğrencisi. Evladı yaşındaki idarecilerin azarlamaya varan konuşmalarını dahi bir devlet memuru vakarıyla karşılar; öğretmen arkadaşlarını devlet memuru ciddiyetine davet eder, okulda huzursuzluk çıkmasını önlemeye çalışırdı. “Biz öğretmeniz arkadaşlar, bizim işimiz öğrencilerle. Bize küsmek, kin tutmak, darılmak yakışmaz. Tebessüm edeceğiz, affedeceğiz, barışacağız. Cehaleti de kötü niyeti de ancak böyle yeneriz.” demişti bir seferinde. Öğrencilerinden biriyle ciddi bir sorun yaşayan ve ondan intikam almak

istediğini söyleyen genç bir öğretmene: “Öğretmenin öğrencisine küsmeye hakkı yoktur, ben bu öğrenciyi sevmiyorum diyemezsiniz.” diyerek karşı çıkmıştı. Bütün bunlara rağmen son zamanlarda bir yorgunluk, isteksizlik, bıkkınlık vardı üzerinde. Halil Efendi bir çırpıda bunları düşünüyordu.

Muzaffer Hoca elindeki kutuyu masanın üzerine bırakıp alındaki teri elinin tersiyle sildi ve Halil Efendi’ye tebessüm ederek baktı, aynı sevecenlikle, “İçelim bakalım son çayımızı Halil. Her şeyin bir vakti olur derler, vaktimiz doldu artık.” Halil Efendi bir an ne diyeceğini bilemedi. Söyleyeceği şeyin bir işe yaramayacağını biliyordu gerçi ama bir şey söylemesi gerektiğini de biliyordu. Güngörmüş bir adamdı Halil Efendi. Böyle zamanlarda susulmayacağını bilirdi. “Aman be hocam, nerden çıkardın şu emekliliği! Ne güzel çalışıyorduk işte.” Karşısındaki çok sevdiği adam için hakıyla üzülmüş olduğunu gösterebilmiş olmanın derin huzuruyla baktı Muzaffer Hoca’nın yüzüne. Aynı güngörmüş edayla yanıtladı karşısındaki: “Öyle deme Halil, yoruldum artık, laf kaldıracak gücüm kalmadı. Bunca yılın ardından çoluğa çocuğa maskara mı olalım.” Halil anlamıştı Muzaffer Hoca’nın neyi kastettiğini ama kapıda beliren müdürü fark edince; “Aman hocam o nasıl laf, öğrenciler üstünüze titrer sizin, bilmiyor musunuz!” diyerek konuşmanın seyrini değiştirmek istedi. Muzaffer Hoca da fark etti müdür beyin geldiğini, iyice soğuyan çayını bir yudumda bitirip kalan eşyalarını toplamak üzere kalktı.

Müdür Bey, özellikle Muzaffer Hoca’nın duymasını istercesine gürledi: “Halil Efendi, şu öğretmen dolaplarında ne kadar ıvır zıvır varsa hepsini topla çöpe at. Öğretmenler odası mı belediye çöplüğü mü belli değil maşallah!” Halil Efendi mahcup bir şekilde; “Müdürüm, hocaların özel eşyaları falan var, bir haber etseydik.” Deyince müdür bey bir kez daha gürledi:

“Neyin haberini vereceğiz Halil Efendi, kaç kez söyledik dolaplara ıvır zıvır koymayın diye.” Muzaffer Hoca dolabında kalan son eşyaları da elindeki kutuya doldurup döndüğünde müdür beyle göz göze geldiler. Müdür Bey makamının verdiği kibirle karşısındakine küçümseyen bir edayla bakarken Muzaffer Hoca tecrübesinin ve aldığı devlet terbiyesinin verdiği nezaketle tebessüm etti sadece. Bu tebessüm bozgun yemiş bir ordu komutanı gibi sarstı genç müdürü. “Yazılarınız hazır; milli eğitime götürün, hemen ilişkinizi kessinler!” diyerek hızla çıktı odadan. Otuz beş yıla sığdırdığı onca güzel anının ardından böylesi bir vedayı hak etmiş miydi, bilmiyordu. O an, ait olmadığını hissettiği bu taş yığınından kaçıp uzaklaşmak istedi.

Odadan çıktı, merdivenlere yöneldi. Bu koridorlarda azarlayıp sınıfa yol-ladığı, bu odalarda nasihat ettiği nice öğrencisi yıllar sonra elini öpüp duacı olmuştu kendisine. Şu vitrindeki kupaların kim bilir kaçını kendisinin çalıştırdığı öğrenciler kazanmıştı. Giriş kata geldiğinde okulun iftihar tablosunu fark etti. Hepsini tanıyordu, hepsini elleriyle mezun etmişti. Pek çoğunun düğününde halay çekmiş, çocuklarının kulağına ezan okumuştı. Neredeydi şimdi o çocuklar. Son yıllarda mezun ettiği çocuklar daha seyrek uğruyordu okula. Eskisi kadar güçlü bağlar kuramıyordu çocuklarla. İki yıl kadar önce yeni mezun ettikleri bir öğrencisini sigara içerken görmüş, çocuk hiç istifini bozmadan sigara içmeye devam etmiş. Üstelik sigarayı saklama gereği bile duymadan selam vermiş hocasına. Kim bilir belki de o zamandan beri düşünü-yordu emekli olmayı. Gerçi küçük kızının üniversiteyi bitirmesini de beklemesi ge-rekiyordu. “Bu zamanda emekli maaşıyla biz mi geçinelim kızı mı okutalım Halil!” demişti bir konuşmalarında.

Fotoğrafların hepsini tek tek se-lamladıktan sonra okuldan çıktı Muzaffer Hoca. Halil Efendi elindeki kutuyu ara-

basına kadar taşımak için ısrar etmesine rağmen razı olmadı. Bunca yıldır kimselere iş gördürmemişti. Teneffüslerde kendi çayını kendisi alır, öğrencilerine çay taşıtmazdı. “Ne olacak canım iki bardak çay getirselers, evlerinde babalarına hizmet etmiyor mu sanki bu çocuklar!” diyen meslektaşlarına; “Burası ev değil okul, biz bu çocukların babası değil öğretmeniyiz. Ben çayımı çocuklara getirtirsem onlara kendi işlerini kendilerinin yapmalarını, sahip olduklarıyla kimseyi ezmemelerini nasıl öğretilirim?” diyerek karşı çıkardı.

Muzaffer Hoca'nın gidişini yaşlı gözlerle merdivenin başından izleyen Halil Efendi, sessizce yanına sokulan müdür beyin sesiyle irkildi. “Gitti mi bay çok-bilmiş?” Halil Efendi müdür beyin tavrına içerledi. “Gitti müdürüm.” Müdürün keyfi yerine gelmişti artık. “Seni ne zaman emekli edicez bakalım.” Halil Efendi müdürün bu lafından kendisini emeklilik öncesi son birkaç yılında hiç de iyi günlerin beklemediğini anladı. “Hayırlısı müdü-rüm, çocuk bir iş bulabilse...”

Keşkelerimiz çok yazık ki! Yaşamlarımızın bir gün son durağına varacağını bile bile keşkelerle dolmuşuz ömür maceramızı. Nefret edilesi keşkeler örümcek ağı gibi sarmış dünyamızı. Bitmek tükenmek bilmeyen keşkeler. Geçmişin dehlizlerinde çözilememiş, bir köşede unutulmuş görünse de hafızanın gördüğü ilk aynaya tekrar yansıtıldığı eksik yaşanmışlıklar, keşkeler. Sıralanmıştır yaşamımızın takvimine. Ne kadar da çoktur dilimizdeki yeri. Ne çok acı, pişmanlık, vicdan azabı, incitmişlik saklarız bu kelimede kim bilir.

Biz farkına varmadan tükenip giden yolculuğumuzda kaybettiğimiz değerler için ağlar, keşkeleri yaşarız ömrümüzde. İçimizi delip geçen, acıtıp kanatan keşkeleri... Ne unutulan, ne iyileşen keşkeleri... Ne kadar hoyratça davrandığımıza yanarız, keşke deriz yapmasaydık. Ama hep itibar görür yaşamımızda nedense bu keşkeler.

Neden böyledir hayat, neden sonradan fark edilir değerler? Neden avuçlarımızın arasındayken sihirli dokunuşlarımızla besleyeceğimiz bu değerler bir gün kaybedebileceğimizi bilmeyi öğrenemediğimizden asla da öğrenemeyeceğimizden yitip gider? Çünkü elimizdeyken varlığına alışmışızdır onların.

Sanıyorduk ki hiç gitmeyecek, hiç bitmeyecek, hiç kaybolmayacak, bizimle olacak sevdiklerimiz. Sahip olduğumuz değerler hep kalacak.

Varlığın değerini yokluğunu tattığımızda öğrendik biz. Onlara sahipken empatisini kuramadığımız düşüncelerin onlar gidince beynimizde yaşadığını fark ettik. Yanımızdayken üzerine titremediğimiz, sevgi dolu

sözcüklerimizi esirgediğimiz sevdiklerimizin değerini sonradan anladık. Onları ne kadar sevdiğimizi kalbimizi nasıl doldurduklarını, onlara olan özlemin tarifsiz olduğunu, çaresiz hissettiğimizi kendimizi onlarsız, onlar yokken keşkelerle başkalarına anlattık. Onlara söylediğimiz olumsuz sözler için "Dilim kopsaydı da keşke demeseydim." diyerek Yaradan'dan af diledik.

Çocuklarımızı giydirmenin, doyurmanın, kollamanın, onlara oyuncak almanın yeterli olduğunu sanarak bizimle vakit geçirmek istediklerinde onları başımızdan savmanın keşkelerinin içimizi acıttığını fark ettik. Yıllar sonra onlara dokunmak için uzandığımızda ellerimizin boş kaldığını, yüreğimizin burukluğunu yaşadık. Mutlu olduğumuz anların değerini bizi acı, keder, kasvet sardığında anladık.

Bu gezegene geliş amacımız hayatımızı keşkelerle geçirmek olmamalı. Hatalarımızı fark etmenin zamanı geldi.

Haydi! Sevdikleriniz gitmeden, onları kaybetmeden, onların yokluğunu tatmadan kendilerine değerli hissettirin onları. Kaybetmeden önce fark edin sahip olduklarınızın değerini.

Bir insaf cümlesi ile başlar hayata,"meçhule yani sonsuza,masala, esrara KİTAP ile başlamak...

Yazmak,yaşamak için tanık aramaktır.Yazarı okuyucudan ayıran engelleri yıkmanın,uyuşan şuuru uyandırmanın çabasıdır Cemil MERİÇ. "Tek orta duygu düşmanlık" der yığın sadece maruz kalır düşünmeden...

Cemil MERİÇ yazın tarihine,şu cümleyle kendini tanıtır. "Ne romancıyım,ne şair ne de sloganlarla yürüyen, güdülen yığna seslenir:"Bir biz vardık cihanda,bir de küffar." Her yaftayı nişanı Zişan gibi gururla benimseyen aydına seslenir: "Tarihimiz mührü sökülmemiş bir hazine".

Her cümlesi hitabet kürsüsü,üşlup şahı. Çarpıcı ve keskin. Hakikatları özetleme ustalığı, günde altı zeytin tane siyle,bir kütüphanede ömür geçirebileceğini söyleyen adanmışlıktandır. Talihimize en vefalı dost sesi söyler KİTAPLAR. Bu mabede bayağılarla girilmez. Diriler naziktir, ölüler titiz kelimelerdeki riyayı aşikâr ederek incelik gösterir.

Cemil MERİÇ otuz sekiz yaşına kadar çok okumuş, öz yazmıştır. Bu özü halkının kalbine dayayarak bir sanat hokkabazı değil,hakikat insanı olmuştur. Karanlık dünyasında şarkı söyleyen şiirsel sestir. Izdırabına ortak kitaplarla alinyazısına sadık kalmış, gizemli cümlelerle özgür olmayı başarmıştır.

Her sözde bir hüznün dururken,korkulu sesiyle her kelimenin

düğümünü çözmüş, geniş zamana yaydığı kitap macerasını harmanlayarak "KIRK AMBAR DÜNYASINI" insanlığa sunmuş. "Büyücü Çırağı" birlikte düşünmenin, kişiliği ortadan kaldırmayacağını, insanın kendi kendini aşma bütünleşmesi olduğunu hür sesi ile ifade etmiştir.

YAŞAYAN CEMİL MERİÇ'E VEDA..

Coşkun ve diri bir ölüm. İbn Haldun için kullandığı tarif, bugün yaşayan bir Cemil MERİÇ bıraktı. "Kendi semasında tek yıldız" yazının icadından sonra ölümsüz olan ruhu, bütün yangınlar içinden geçerek Türk İrfanına sunan Cemil Meriç'i kendiyle tamamlıyoruz.

"... Fikirler kelebekler gibi, onları hafızaya iğnelemeye kalkınca bir toz yığını haline geliyorlar. Yazabilsem benim de hürriyetim olacak. Belki yaşadığımı ve yaşamaya layık olduğumu hissedeceğim. Bu zavallı satırların hiçbir okuyucusu olmasa bile. Denize atılan bir şişe onlar. Belki dalgalar, asırlarca sonra aşına bir ele tevdi edecek onu..."

Ben bugün keşke diyorum. Çünkü hepimizin keşke demek için bir sebebi var. Zamanı geri alabilmek ya da yaşadığımız anın hızlıca bitmesini istemek. Belki de keşkelerin en önemli sebebi bu.

Ben bu güne kadar yaptıklarımın dolayısı hiç keşke demedim. Deme-diysen akıl vermeye mi kalkıyorsun diyen olabilir elbette. Çünkü ben yaptıklarımın pişmanlık duymamak için elimden geleni yaptım. Kolay değil bu elbette. Hem kimseyi kırmamaya çalışmak, hem sizi kıranlara karşı güçlü durmak. Beni bu güne kadar en çok zorlayan da buydu galiba. Bir denge kurmaya çalışırken kalbimde açılan yaraların sayısı bir hayli fazla oldu. Ama bunlara bile keşke olmasaydı diyemedim. Çünkü bu tuhaf kelimeyi, bana göre elbette, söylediğimde hiçbir şeyin değişmeyeceğinin farkındaydım. Bu kelimeyi düşünmek bile açılan yaraları kanatmaya yeterdi. Yaralar kanamadan iyileşmez derler aslında ama ben bu söze güvenemedim. O yara her gün kanayacaksa yararıma engel olmaz mı dedim. O yüzden yaralarımın kanamasına izin vermedim. Ama zaman geldi ve keşke diyecek duruma geldim. İşte o anda hayatımı değiştirmeye karar verdim. Beni bu hale getiren neydi diye düşündüm. Benim sebebim susmaktı. Kim canımı acıtırsa acıtsın susmak. Onlar da benim gibi insan değil miydi sanki? Konuşsam, içimden geçenleri anlatsam ne olacaktı? Anlattım da zaten en sonunda. Onları kırmamak için her şeyi yaptığım halde bana verdikleri tepkilere inanamadım. Sanki yıllardır tanıdığım insanlar yoktu karşımda. Başka bir kimliğe

bürünmüş gibiydiler. Ama bu sayede gerçekleri öğrenmiş oldum. Çünkü bana gerçekten değer verenler hep yanımda oldular, bana yol gösterdiler.

Şimdi kalbimdeki yaralar iyileşiyor. Her geçen gün sevdiklerimle daha iyi hissediyorum kendimi. Keşke demenin tam sırası aslında. Keşke bunu daha önce yapsaydım. Eğer siz de benim yazımı okuduysanız şimdi gidin ve keşke dediğiniz her şeyi düzeltmek için elinizden geleni yapın. Ve size gerçekten değer veren insanlar sayesinde yaralarınızın iyileşmesine izin verin.

Bu Gece Hazal SEVİNÇ

Suskunluk sarmış dört bir yanı bu gece
Yıldızlar parlaklığını gizliyor
Çiçeklerin hüzünlenip solduğu bu gece
Gözyaşlarımla açıyorlar ertesi güne.

Kuşların dans ettiği gökyüzü
Sessiz çılgınlıklarını dert biliyor bu gece
Bulutların masum davetkârlığı
Durgun fırtınaları çağırıyor bu gece.

Karanlıklarda yol gösteren mavilik
Aydınlıklarda kaybediyor yolunu
Kırpiklerimden süzülen damlalar
Masmavi bir deniz oluyor sanırım bu gece.

Soluksuz geçip süren bu zaman
Mucizelerimin kiracısı gibi
Birkaç hüzünlü şarkı, biraz da huzur diliyorum
Işıksız evlerin sıralandığı sokağın köşesinde.

Meltemle savrulmuş bir yaprak gibiyim
Rüzgârın estiği yöndeyim yine
Kelebek gibi rengârenk biraz
Kötülüklerin saklandığı siyahım bu gece.

Yağmur yağarsa diye
Bekliyorum pencerenin başında usulca
Kuşlar uçsalar da bana
Bağırarak fısıldasak şarkıları dünyaya.

Mevsimler el değiştiriyor gibi
Soğuk sıcak ne bilmiyorum bu gece
Karanlıkta üşüyorum biraz
Isınıyorum annemin şefkatinde.

Nefesim kesiliyor gibi
Kelimeler tükendi galiba
Ya kalemim kırılacak
Ya da kâğıdım eskiyecek bu gece!

Sessiz Gürültü İrem Nur İNCE

Ne olduysa oldu
Ellerimde çirkinliğini devşirdiğim o sahte
O suskun çığlıtlar arasında
Her kim dediyse büyüdüğünü
Küçük bir kız çocuğunun
Yabana atılmalara alışkın
Sözleri keskin ve sessiz

Öfkeyi tanıdım
Ürkek yavrusuydu delişmen gözlerimin
Kurak kalplerin suya olan inancı yitirdiğinde
Ben vardım orada, o an, ve daima
Akşamları aksak adımlarla kaldırımında tökezleyen

Aradım arayışımı suçlara karan
Atılğan ama hor görüşlerde bir şimşek
Çaksın istedim sessizliğimi silsin istedim
Yetmediyse yalnızca dilemem boş bir avuçla
Üstelik göğe doğru yükselmemişken

Ne olduysa oldu
Garipliğin üstüne sindiği o yerde
Niceleri arasında tek başına kalmaya
Alışagelen bendim
Kendi sonumu kendim seçtim.

Kaleme)

Yokluğun havada bırakır
Varlığın bakılık katar sözlere
Kimi silinir kimi silinmez
İcadın sanki bir mucize...

(Kâğıda)

Bazı dillere zor gelir seni söylemesi
Ebedi bir sırrı gizleyen dost gibi
Sana has iz bırakırlarsa da üzerine
Onu ancak ehli anlayacak...

(Mektuba)

Bir çift güzel göz gibidir
Kalem, kâğıt ve sen
Bilirsen...

Tûr Dağını yaşı
Ki bilesin nerde Kudüs
Ben Kudüs'ü kol saati gibi taşıyorum

Ayarlanmadan Kudüs'e
Boşuna vakit geçirirsin
Buz tutar
Gözün görmez olur

Gel
Anne ol
Çünkü anne
Bir çocuktan bir Kudüs yapar

Adam baba olunca
İçinde bir Kudüs canlanır

Yürü kardeşim
Ayaklarına bir Kudüs gücü gelsin.

Nuri PAKDİL
Anneler ve Kudüsler